HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

יביא עדים שנטרפה באונס ופטור שאול אומר יביא עדודה לב"ד מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר פחת נבילה דניזק הוי ומר סבר דמזיק הוי לא דס"ע דניזק והכא בטורח נבילה קמיפלגי והתניא אחרים אומרים [א]מניין שעל בעל הבור להעלות שור מבורו ת"ל [ב]כסף ישיב לבעליו והמת אמר ליה אביי לרבא האי טורח נבילה ה"ד אילימא דבבירא שויא זוזא ואגודא שויא ארבע כי טרח בדנפשיה טרח א"ל לא צריכא דבבירא שויא זוזא ואגודא נמי שויא זוזא ומי איכא כה"ג אין דהא אמרי אינשי כשורא במתא בזוזא כשורא בדברא בזוזא [ג]אמר שמואל אין שמין [ד]לא לגנב [ה]ולא לגזלן אלא לנזקין ואני אומר אף לשואל ואבא מודה לי איבעיא להו ה"ק אף לשואל שמין ואבא מודה לי או דלמא ה"ק ואני אומר אף לשואל אין שמין ואבא מודה לי ת"ש [ו]דההוא גברא דשאיל נרגא מחבריה תברה אתא לקמיה דרב א"ל זיל שלים ליה נרגא מעליא ש"מ אין שמין אדרבה מדאמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב דינא הכי [ז]ושתיק ש"מ שמין איתמר אמר עולא א"ר אלעזר [ח]שמין לגנב ולגזלן רב פפי אמר אין שמין והלכתא אין שמין לא לגנב ולא לגזלן [ט]אבל לשואל שמין כדרב כהנא ורב אסי ואמר עולא א"ר אלעזר שליא שיצתה מקצתה ביום ראשון ומקצתה ביום שני [י]מונין לה מן הראשון א"ל רבא מה דעתך לחומרא חומרא דאתי לידי קולא הוא דקא מטהרת לה מראשון אלא אמר רבא [יא]לחוש חוששת מימנא לא ממניא אלא לשני מאי קמ"ל [יב]* דאין מקצת שליא בלא ולד תנינא [יג]שליא שיצתה מקצתה [יד]אסורה באכילה סימן ולד באשה סימן ולד בבהמה אי ממתני' הוה אמינא

דיש

יביא עדים שנטרפה באונס. ואיסי דורש בפרק האומנין (ב"מ פג.) אין רואה הא יש [ט] רואה יביא עדים שנטרפה ופטור דמשמעות דורשין איכא ביניייהו: **יביא ארודה לב"ד.** פי' שמתה בלא ברכה ואין דגרס עדודה כמו אחת מהנה לא נעדרה (ישעיה לד) ובקונטרס גרים עדודה כמו יאכל עד:

בשאלתות

דרב אחאי [ב] גרי' אמר שמואל אמר לי אבא ולא כפ"ה דפירש דמנהג דיינין כך הוא:

אין שמין לא לגנב ולא לגזלן. פ"ה אין שמין הנבילה והשברים לבעלים שיחזיר הגנב הפחת אלא ישלם בהמה שלימה וכליס מעוליס והשברים שלו ואע"ג דקיימא לן יש לרבות שור כסף ככסף ואפי' סובין גנב וגזלן שאני משום דכתיב אשר גזל כעין שגזל הלכך צריך להחזיר הגזילה או דמיה ולא סובין וכן משמע בירושלמי מנין שאין שמין לא לגנב ולא לגזלן מ"ר אבא בר ממל חייס שנים ישלם ולא מתיס עד כדון גניבה גזילה מנין מ"ר אבא בר ממל והשיב הגזלה אשר גזל כאשר גזל והיינו טעמא דגנב וגזלן קנו מיד כשהוליאו מרשות בעליס אבל מזיק לא נתחייב אלא כמו שהזיק וה"ט דמ"ד אף לשואל כיון דחייב באונסין נמלא שקנאו משעה שהוליא מיד הבעליס והדמיס הוא דנתחייב כמו גנב וגזלן [ג]:

דקא מטהרת לה מראשון. פירוש

מוסרת רש"י

אין שמין לא לגנב ולא לגזלן אלא לנזקין. לנמקין הוא דשמין את הנבילה לנחק ומוסיף עליה מזיק עד שמגלים לו מקום, אבל גנב וגזלן שנטלו בהמה ומתה או כחשה, אין שמין את הנבילה אלא שלהם תהא והם ישלמו בהמה מעליא (לקמן צד.). **תברה.** בפשיעה (ב"מ צו:). **דינא הכי.** שישלם לו כלי עשוי ומתוקן, והתנן גבי נחקין דשלומי מזק מלמד שהבעלים מטופלין בנמלה, ששמין לו הנבילה של בהמתו שמתה ע"י זה שהזיקה לו ועליה מוסיף ומשלם למיהן, הכי נמי יטומו לו שברי הראשון ועליהן ישלם דמיו חה ילך ויטרח ויקנה לו כלי אחר (שם צז.). **שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה.** אפילו מה שהיה בפנים בשעת שחיטה, לפי שהשליא סימן ולד בתשה וסימן ולד בבהמה, ומיישינן דלמא בהשיח מקצת דנפיק יצא הראש והוי כילוד הלכך כולה אסורה דשדינן לה בתר ריאה (חולין מח.).

מסורת הש"ם

א) לקמן לד., ב) ב"מ לו:, ג) [עי' תוס' ב"ב סב. ד"ה ומודה], ד) [עי' תוספות לקמן סח. ד"ה מה. ותוס' ב"מ לו: לז. ד"ה זלן], ה) חולין סח. עז., ו) [רש"ל מ"ז], ז) [נדה כד:], ח) [שם כו.], ט) [עי' בכורות מו:], י) ס"פ דאייר. רש"ל, כ) [פ' אמור סי' קיא], ל) [ועי' תוס' ב"מ לו: ד"ה זל אליס],

תורה אור השלם

1. בְּעַל הַבּוֹר יְשַׁלֵּם כֶּסֶף יָשִׁיב לְבַעְלָיו וְהַמֵּת יִהְיֶה לוֹ: שמות כא לד

גליון הש"ם

גמ' דאין מקצת שליא בלא ולד. עיין נדה יח ע"א תוס' ד"ה שליא בביתי:

מוסף רש"י

אין שמין לא לגנב ולא לגזלן אלא לנזקין. לנמקין הוא דשמין את הנבילה לנחק ומוסיף עליה מזיק עד שמגלים לו מקום, אבל גנב וגזלן שנטלו בהמה ומתה או כחשה, אין שמין את הנבילה אלא שלהם תהא והם ישלמו בהמה מעליא (לקמן צד.). **תברה.** בפשיעה (ב"מ צו:). **דינא הכי.** שישלם לו כלי עשוי ומתוקן, והתנן גבי נחקין דשלומי מזק מלמד שהבעלים מטופלין בנמלה, ששמין לו הנבילה של בהמתו שמתה ע"י זה שהזיקה לו ועליה מוסיף ומשלם למיהן, הכי נמי יטומו לו שברי הראשון ועליהן ישלם דמיו חה ילך ויטרח ויקנה לו כלי אחר (שם צז.). **שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה.** אפילו מה שהיה בפנים בשעת שחיטה, לפי שהשליא סימן ולד בתשה וסימן ולד בבהמה, ומיישינן דלמא בהשיח מקצת דנפיק יצא הראש והוי כילוד הלכך כולה אסורה דשדינן לה בתר ריאה (חולין מח.).

עין משפט נר מצוה

צח א מיי' פ"ז מהל' מקי ממון הל' יג סמג עשין סח טור ש"ע מ"מ סימן תג סעיף ג:

צט ב מיי' פ"ז מהל' גניבה הל' טו ועיין בהשגות ומ"מ סמג עשין עח טור ש"ע מ"מ סי' שנד סעיף ה:

ק ג מיי' פ"ב מהלכות גזילה ואבידה הלכה טו סמג עשין סט טוש"ע מ"מ סי' שסב סעיף יג:

קא ד מיי' פ"ז מהל' שאלה ופקדון הלכה ג סמג עשין לב טוש"ע מ"מ סי' שדמ סעיף ב:

קב ה ו מיי' פ"י מהל' מיאסורי מיאה הלכה טו סמג לאוין קיז ועשין רמג טור ש"ע י"ד סי' קלד סעיף ו:

קג ז מיי' פ"ס מהלכות מאכלות אסורות הל' יג סמג לאוין קלו:

רבינו חננאל

נימא פחת נבילה תנאי היא, דתניא אם טרף יטרף יביאהו עד, יביא עדים שנטרפה באונס ופטור, אבא שאול אומ' יביאהו עד, יביא אדורה לב"ד. פי', יביא הנבילה בב"ד לשומה לניזק בתשלומין, ש"מ דכל מה שפחתה הנבלה בין מתה לתשלומין על המזיק. ות"ק חולק ואמ' פחת הנבילה לניזק. ונדחת האי סברא ואוקמוה כולי עלמ' פחת נבילה דניזק הוי ובטורח נבילה פליגי. ת"ק סבר טורח נבילה דניזק ואבא שאול שאמ' יביאהו לב"ד סבר על המזיק להיטרח ולהביאו. **והתניא אחרים אומ' מניין שעל בעל הבור להעלות שור מבורו כו'.** וקיימא הא דאחרים כאבא שאול. ואוקימנא דבבורא שויא זוזא [ואגודא שויא זוזא], וכדאמרי אינשי כשורא במתא בזוזא ובדברא בזוזא. **אמ' [שמואל] אין שמין לו לגנב כו'.** פי' כגון שגנב ראובן משמעון כלי או גזל ושברו או בעלי חיים ומתו או נשברו אין שמין השבר וממלא לו הדמים שהיה שוה מקודם שבירתו, אלא משלם לו כלי כעין הכלי שגנב או גזל וכן בהמה, והשבור נוטלו הגנב או הגזלן. ואסיק' כי הא דגרס' בפ' השואל פרה מחבירו דהההוא דשאיל נרגא מחבריה. תבריה, אתא לקמיה דרב אמ' ליה שלים ליה נרגא מעליא. אמ' ליה רב כהנא ורב אסי לרב דינא הכי, ושתיק. ש"מ שמין. **והילכתא** אין שמין לא לגנב ולא לגזלן אלא לשואל. כיון שהזכיר שמועות דעולא משלימם. **אמר עולא אמר ר' אלעזר** שיליא שיצאת מקצתה ביום ראשון ומקצתה ביום שני מונין לה מן הראשון. פי' ז' ימי טומאה לזכר וי"ד לנקבה מונין מן היום הראשון. ואקש' עליה האי חומרא, קולא הוא דקא חשבת ליולדת מיום ראשון והיא לא ילדה אלא בשני ותטהרנה בח' שהוא ז' ליום ב' ועדיין טמאה היא היום כולו. ופירק רבא לחוש לטומאה חוששת, אבל למנות ז' לזכר וי"ד לנקבה משני מונין. ומה בא עולא להודיענו דאין מקצת

שליא בלא ולד, תנינא בפ' בהמה שהיא מקשה לילד שליא שיצאת מקצתה אסורה באכילה כסימן הולד באשה כך סימן הולד בבהמה. פי' השליא סימן ולד היא בין בזו בין בזו. ודחי' אי ממתני' הוה אמינא

ופטור. דשומר שכר פטור בחונסין כדכתיב ביה ומת או נשבר או נשבה אין רואה שבועת ה' תהיה בין שניהם (שמות כב): **יביא עדודה.** נגילה: **נב"ד.** לשומה כמה יביאהו עד יביא העדודה כדכתיב דהיינו שלב כדמתרגמינן עדאה. מפי מורי: **מאי נאו בהא קמיפלגי.** דבאונסין הא ודאי לא פליג אבא שאול למימר דאפי' נטרפה באונס יהא חייב דאין שומר שכר חייב באונסין אלא ה"ק אם נטרפה בפשיעה שיהא בר תשלומין יביא עדודה ויוסיף מביתו על הדמים שהיא שוה בשעת מיתה דאי משום דמיס דהשתא לא איטטריך דהשתא אי אית ליה נבילות אחרנייתא יהיב ליה כל שכן הא אלא לפחת נבילה אתא ות"ק דלא מפיק ליה להך דרשה סבר פחת נבילה דמזיק הוי הלכך לא מצי לאוקמי לקרא להך דרשה דאי משום דמיס דהשתא לא איטטריך דהא תניא יביא עדודה שוה כסף: **בטורח נבילה.** להביאה ממקום שמתה שם [ד](למקום שהיתה שם) אבא שאול סבר על המזיק הוא: **והתניא.** בייתותא: **כסף ישיב לבעליו והמת.** משמע שאף המת ישיב לבעליו: **ואגודא.** שפת הבור: **בדנפשיה קא טרח.** וריוח דנפשיה קא עביד דשייס ליה לניזק בדמי יתירי ולמה לי קרא דוהמת: **כשורא.** קורה: **בדברא.** בשדה ואע"ג שמחוסר הבאה לעיר נמכר בזוז: **אמר שמואל.** מנהג דיינין הוא שאין שמין לא לגנב ולא לגזלן שאם גנב וגזל בהמה או כליס ונפחתו אנלו אין שמין הנבילה והשברים לבעליס שיחזיר גנב הפחת אלא ישלם בהמה וכליס מעוליס והשברים שלו: **אלא לנזקין.** שמין כדכתיב והמת יהיה לו: **ואני אומר אף לשואל ואבא מודה לי.** רב: **אף לשואל שמין.** ואינזקין קאי: **או דלמא אף לשואל אין שמין.** והאי אף אגנב וגזלן קאי: **מדאמרי ליה רב הכא ורב אסי.** בבבא מציעא בפ' השואל (דף נו:): **שליא שיצאה כו'.** דקי"ל[ו] המפלת שליא יושבת עליה ימי טוהמה וימי טהרה שאין שליא בלא ולד אלא שנימוח בתוכה[ה]: **מונין לה מן הראשון.** דמיום ראשון טמאה ואפי' הואי לידה יבשתא: **לחומרא.** דמטמאין טהרות שנגעה בראשון משעת יציאת שליא: **דקא מטהרת לה מראשון.** שתהא סופרת י"ד של נקבה עם יום הראשון ודמים שתראה ביום ט"ו טהורין דהיינו קולא דאי הויא מניא משני לא חיילא ימי טהרה עד למחר: **חוששת.** לטמא טהרות שנגע בראשון: **מימנא לא ממניא.** שבועיים דנקבה אלא משני: **מאי קמ"ל.** עולא דאמר חוששת: **דאין מקצת שליא בלא ולד.** ומש"ה חוששת שמא רוב מיהוי הולד יצא בחותו מקצת ומכי נפק רוב הוי ליה כילוד כדאמרינן במסכת נדה (דף כח.) יצא מחותך או מסורס עד שיצא רובו ומיימנא ולאי לא מניא מראשון דשמא לא נפק רובא עד שני דאי יש מקצת שליא בלא ולד לא הוה חייסינן לטמא טהרות דכולי האי לא חייסינן דנימא תרי חומרי דלמא נפקא ורוב נפקא: **שליא.** של בהמה: **שיצאה מקצתה.** קודם שחיטת הבהמה: **אסורה.** כולה ואע"פ שאין בה ולד: ה"ג **סימן ולד באשה וסימן ולד בבהמה.** כלומר מפני שהשליא סימן ולד בין באשה בין בבהמה שאין שליא בלא ולד אלא שנימוח וחייסינן שמא בחותו מקצת שיצא קודם שחיטה היה רובו של עובר וקיימא לן[ז] יצא רובו ה"ז כילוד ואינו ניתר בשחיטת האם: כשאין קשורה בה כדאמרינן בהמפלת (נדה דף כו:) דלא אמרינן תולין את השליא בולד אלא בשליא הבאה אחר הולד ועוד י"ל דהתם אסרי בס"ס גזירה מקצת אטו כולה כדאמרינן בשמעתין: **בסימן** ולד **באשה [בך] סימן ולד בבהמה.** וא"ת ואמאי תולה בהמה באשה ומתני' לא מיירי אלא בבהמה ויש לומר משום דבאשה פשוט לו יותר מבבהמה דהרי שפיר שהוא סימן ולד באשה ולא בבהמה כדתנן בהלוקח (בכורות דף יט:) סימן ולד בבהמה שליא ובאשה שפיר ושליא: